

LBRIS

We know
books

Sergiu Andon

CRIMA PERFECTĂ

și alte povestiri
destul de adevărate

Cluj-Napoca
2024

Cuprins

Spinul ascuns.....	7
Colivia cu metronom	35
Tupilan	128
Pasul de front	210
Mortu-i cel mai sincer martor.....	236
Exodul 10, 26.....	271
Speranța moare la sfârșitul lumii.....	398
Crima perfectă.....	426
E veșnică pe lume doar uitarea.....	471
Meșterul Manole în dialog cu meșterul	
Covaci Costică	505

© Editura Școala Ardeleană, 2024
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel.: 0364.117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleana.cluj.ro
redactie@scoalaardeleana.cluj.ro
Difuzare: tel./fax: 0364.117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleana.cluj.ro
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleana.cluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**ANDON, SERGIU****Crima perfectă și alte povestiri destul de adevărate / Sergiu Andon. -**

Cluj-Napoca : Editura Școala Ardeleană, 2024

ISBN 978-630-314-083-4

821.135.1

Editor: Vasile George Dâncu
Redactor: Daniel Adrian Olaru
Copertă: Adriana Miclăuș
Tehnoredactare: Mariana Răbîncă

SPINUL ASCUNS

1

- A trecut de miezul nopții. Binecuvântează, Monseniore!

- Domnul să vă binecuvânteze pe voi toți.

- Care domn?

- Domnul Dumnezeu cel unic și atotputernic.

- Bă, popă tâmpit ce ești! Nu ți-am cerut să vii cu misticisme de-astea. Bagă-ți-le-n fund. Ți-am cerut, cu fru-moo-sul, cu fru-moo-sul, să cuvântezi bine. Adică... să spui... tot cee... ascunzi în... scâfârliă... aaia... a ta. Până nu te trimit unde merg toți încăpățânații, toți cei care-și închipuie că ne pot ascunde ceva.

- Nu cunosc ce dorește să mă întrebe Domnul Anchetator.

- Ba cunoști, hodorogule. Ți-ai dat seama din urmă cu șapte zile că ai să fii arestat. Voi spuneți că în șapte zile *Mniezăul* vostru a făcut lumea...

- În șase zile. În a șaptea s-a odihnit.

- Ei, vezi! În șase zile. Iar tu n-ai avut timp în șapte să te gândești la ce te așteaptă. De ce credeai că te-am lăsat liber? Să te gândești. Te-ai gândit. Ai și vorbit cu unii și cu alții. Te-ai fudulit că nu-ți pasă de chinuri. *Ezact* așa ai spus: „Nu-mi pasă de chinuri...”

- ...Este o mai veche reflecție a mea. O repet de câte ori mă așteaptă o încercare.

- Păi, ce spuneam! Te temeai de o *încercare*. Te-ai și spovedit. Știm tot.

- Trăim vremuri grele.

– Nu mai spune... Mai grele decât pe vremea exploatării omului de către om? Mai grele decât pe vremea curbelor de sacrificiu? Mai grele decât în zilele rebeliunii?

– Chiar dumneavoastră o numiți dictatură.

– Dictatura proletariatului, băă! Asta e cu totul altceva. Dar ia spune-mi: nu te-ai așteptat că or să vină vremurile astea?

– M-am gândit.

– Atunci, de ce n-ai șters-o cu Trenul Regal? Că te-au invitat.

– Am vrut să rămân lângă poporul meu.

– Hai sictir! Cum o să fie poporul tău... Ce legătură ai tu cu poporul? Adică daa! Ai rămas în preajma poporului, ca să-l spionezi.

– Am rămas ca să-l slujesc.

– Foarte bine, să consemnăm: „Recunosc că am avut ocazia să părăsesc teritoriul Republicii Populare Române odată cu Trenul Regal, dar am refuzat propunerea. Deși asistam la prăbușirea regimului burghezo-moșieresc din care făceam parte, am hotărât să rămân pe loc, pentru a-mi continua activitatea în slujba celor în care mă aflu”.

– Nu am comis nicio faptă contrară legii...

– Ai dus de la unii la alții scrisori.

– Una singură.

– Fie și una singură. Hai să consemnăm: „Recunosc că am rămas în Republica Populară Română, ca să asigur anumite legături”.

– N-am spus asta.

– Lasă, că vedem noi la urmă. Deocamdată, consemnăm și apoi, dacă o să mai vrei, facem corecturi. Așadar: „În acest sens, recunosc că am primit o scrisoare adusă...”. De unde?

– De la Sfântul Scaun.

– „...De la Vatican de către...” Cine a adus scrisoarea?

– O persoană necunoscută.

– Minți.

– Nu cunoșteam acea persoană.

– Dar ce scria în mesajul secret cunoșteați...

– Nu era un mesaj secret. Privea chestiuni interne ale Bisericii.

– Să consemnăm: „Recunosc că scrisoarea se referea la probleme interne, adică secrete”.

– Cu tot respectul, Domnule Anchetator, nu e totuna.

– Cum să nu. Uite, acum te afli la Securitatea Statului. Securitatea Statului ține de Ministerul de Interne. De ce ține de Ministerul de Interne?

– Așa e organizarea dumneavoastră.

– Cunoști elementele interne ale activității noastre? Ai cunoștință de date ale activității noastre?

– Presupun că sunt secrete.

– Ei vezi! Dacă privesc deci activitatea *internă*, sunt secrete. Iar dacă scrisoarea n-ar fi secretă, atunci de ce nu-mi spui ce conținea?

– Nu am îngăduința.

– Cum să nu, cum să nu! Ai îngăduința noastră. Iar ce îngăduim noi, e bine îngăduit.

– Nu am îngăduința celui care a scris scrisoarea.

– Cel care a scris scrisoarea nu are cum să te dezbrace imediat de mantaua popească și să-ți tragă curele la curul ăla scofâlcit până ce simți că ți-a sosit îngăduința.

– Domnul Anchetator mi-a mărturisit că a aflat reflecția mea: „Nu de chinuri mă tem, ci de îndoială”.

– Boule! Domnul Anchetator nu-ți face ție, un spion netrebnic, mărturisiri. Dar Domnul Anchetator are metode

să te îndoiască oricât te ții de bășos. Spune-ne cui duceai scrisorile?

- Am remis o singură scrisoare celui căruia îi era destinată.
- Și cui îi era destinată?
- Am uitat.

Jap!

- Vezi că ești mincinos? Popă bătrân și mincinos! Mai mare rușinea! Ca popă ai voie să minți?

- Respect cele 10 porunci.
- Și cele 10 porunci dau voie să minți?
- Porunca a noua este: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”.

- Păi, vezi că ești necredincios?! Cine e aproapele tău? Vezi pe cineva mai aproape decât mine? Uite, îți bag degetele în ochi și te trag de barba asta sură și năpârlită. Eu, aproapele tău, am dreptul să te întreb cui ai predat scrisoarea secretă sosită de la Vatican.

- Am uitat.
- Jură!
- Aduceți-mi o cruce sau o Biblie.
- ...Tu-ți crucea mă-tii de bandit! Ceri să-ți aducem cruci și icoane aici, băă? În sediul nostru... Știi tu, pârțâitul, cum ne-a definit Tovarășul... Nu meriți să-i ascuți numele. Ne-a definit așa: „Sabia de foc a revoluției proletare”. Sabia asta te va face să mărturisești fără jurământ, măcar că-ți taie boașele. Nu ți-e teamă că te castrăm? Cum să te temi, când nici n-ai boașe... Ai cunoscut vreo femeie?

- Ca preot catolic, sunt sub legământul castității.

- Dar de ce ții tot timpul mâna în buzunarul drept? Crezi că n-am băgat de seamă?

Monseniorul scoase cu sfială mâna din buzunarul sutanei.

- Hai să desfacem puțin legământul vieții: te-ai născut la...

- ...Constantinopol.
- Nu la Istanbul?
- E același lucru. Constantinopol e denumirea pe care o respectă creștinii.

- La ce vârstă ai venit în România și de ce?

- La 22 de ani. Tatăl meu fusese trimisul României pe lângă Înalta Poartă și și-a încheiat misiunea. Am revenit în țara noastră.

- De dragul țărișoarei voastre, peste doi ani ai șters-o la...

- Am plecat la Roma.

- De ce?

- În căutarea adevărului.

- Adică la instructaj?

- Mi-am petrecut viața în biblioteci, arhive, biserici.

- Ia te uită! Tot biblioteci și arhive ai căutat și în Uganda?

- În Uganda am căutat leprozerii.

- Te durea în fund de leproșii din Uganda... Ce să faci tu leproșilor?

- Să le alin suferința.

- Cum?

- Încercând să le dau credință.

- Mai bine le dădeai alifii.

- Alifiile sunt pentru trup, credința e pentru suflet.

- Ce să faci leproșii cu credința ta?

- Să spere.

- În ce?

- În vindecare.

Anchetatorul se ridică de pe scaun. Monseniorul își închipui că vine să-l lovească, dar ofițerul nu ocoli biroul, ei merse spre fereastra din partea opusă. A dat foarte puțin la o

parte faldul draperiei și privea în întuneric. Se gândea la altceva, parcă din altă lume. Revenind lângă Monsenior, îl ciocăni ușor cu degetul încovoiat în teastă:

- Oare cum poate un om cu educația ta să considere că prin vrăjitorii se poate rezolva ceea ce nu poate rezolva știința?...

- Nu m-am referit la farmece și vrăji, ci la minunile credinței.

- Tot un drac. Tot ceva neștiințific. Ai făcut sau ai văzut tu, de-adevăratelea, vreo minune de soiul ăsta?

- Noul Testament ne învață...

- A! Să nu-mi torni baliverne cu Învierea după răstignire, cu gagica lui Dumnezeu care rămâne tot fecioară și alte prostii de felul ăsta. Ce-ți ții privirea în jos și palmele peste urechi? Zi-mi dacă te poți lăuda cu vreo minune. Asta nu privește ancheta.

- Nu se cuvine să răspund.

- Nu se cuvine pentru că minți. Te dovedești încă o dată un mincinos și un prefăcut. Umblai prin Africa nu după leproși, ci pentru a strânge informații despre bogățiile lor naturale.

- Aș avea ce să relatez despre misiunea mea apostolică, dar nu se cuvine. Totul ar fi zadarnic dacă aș renunța la smerenie. Se cuvine să spun doar atât: am împlinit ceea ce trebuia să împlinesc.

- Vrei să spui că ai în-de-plinit...

- Dacă n-am înde-plinit cu smerenie ceea ce am împlinit, înseamnă că, pentru sufletul meu, degeaba am îndeplinit.

- Consemnăm: „Am avut misiuni și în Africa, pe care le-am îndeplinit întocmai”. Și acum răspunde-mi: cel care ți-a încredințat misiunea în Uganda este unul și același de la care ai primit scrisoarea secretă?

- Cu tot respectul: nu era secretă.

- Nu era secretă, era *internă*. E unul și același de la care primești misiuni și acum?

- Da.

- Să zicem că e un început de mărturisire. O să-l consemnăm. Dar să trecem și la alt aspect: ce reprezintă obiectul suspect găsit în locuință?

- Obiectul suspect?

- Care ți-a fost ridicat la percheziție. Ți-a fost ridicat pentru că era ascuns. Ce e ascuns, e suspect.

- Vă referiți la casetă?

- Să-i zicem casetă, deși este de o formă mai puțin obișnuită.

- Este un lucru sfânt.

- Un lucru sfânt care ascunde cumva un cifru sfânt? O parolă de recunoaștere sfântă? Ori, poate, un emițător sfânt rău de tot... Imperialiștii ăștia sfinți, care recrutează spioni sfinți, inventează spre folosul lor și tot felul de jucărele sfinte pentru sfânta activitate clandestină.

- Este un obiect al Bisericii.

- L-am arătat altor popi și i-am întrebat la ce-ar folosi. Habar n-aveau. I-am întrebat dacă era obiect de cult și ei mi-au răspuns negativ. I-am întrebat dacă l-ai arătat vreodată și mi-au răspuns tot negativ.

- Nu aveam îngăduința să-l expun.

- Iar mă iei cu îngăduința? Păi, tocmai, păi, tocmai...

Cine ar putea să-ți acorde îngăduința?

- Cardinalul Dubois.

- Hoo-paa! Hopa, țopa! Avem un nu-u-me. Cine e?

- Arhiepiscopul de Paris.

- Așa te vreau, Monseniorule. Să-mi binecuvântezi în concret, cu nume, cu date, nu cu aiureli mistice. Consemnăm: „Recunosc că la percheziția domiciliară...”

- La percheziția sacristiei.
- Fie: „La percheziționarea sacri...” Nu, lăsăm așa cum scrie procedura: „La percheziția domiciliară s-a descoperit un obiect de o formă neobișnuită, din metal galben prelucrat, obiect prin care asigurăm legătura cu Cardinalul Diubua, care-și desfășoară activitatea la Paris”. Când l-ați folosit ultima dată?

- Cardinalul a trecut la Domnul.
- Adică?
- La cele veșnice.
- Când?
- Demult, înainte de război.

Jap! Palma l-a dărâmat pe Monsenior cu scaun cu tot.

- Tu-ți biserica mă-tii! Tu-ți morminții mă-tii! Mă trimiți să caut martori și complici prin cimitire, mă? Bă, ție nu ți-e frică de ce pot să-ți fac?

- Nu mă tem decât de îndoială.

- Bravo, bravo! Și eu mă tem de îndoială. De aceea nu mă îndoiesc că ești un nenorocit de spion imperialist și n-o să mă las până nu te voi îndoii cât să mărturisești totul.

- Nu am ce.

- Ce vorbești între voi în sacristia aia?

- Chestiuni bisericești.

- Cine ți-a adus scrisoarea de la Vatican către conducerea clandestină a Bisericii Catolice?

- Nu-mi amintesc cine mi-a dat mesajul. Nu era nimic clandestin în scrisoare. Formele de recunoaștere a Bisericii noastre din partea statului român sunt în curs de aprobare.

- Atunci, de ce nu ne spui ce conținea scrisoarea?

- Nu am aprobarea să divulg conținutul unei scrisori încredințate, fără consimțământul celui care mi-a încredințat-o.

- Nici organelor Securității Statului, mă?

- Nimănu.

- Mă, popă bicisnic ce ești! Nu-ți dai seama ce rostești! De aceea te mai întreb o dată: nu... spui... nici... or-ga-nee-lor Securității Statului?

- Tot divulgare ar fi...

- Scoate dracului mâna aia din buzunar când vorbești cu mine! Ce tot bagi mâna în buzunarul sutanei?! Ești labagiu?

- Mă rog.

- Te rogi cu mâna-n buzunar? Uite, până și cu astea ne minți. Cum o să te rogi cu mâna pe sculă? Halal respect față de mântuitorul ăla al tău...

- Respectul mi-l impun patimile Lui. Oricâte suferințe am întâmpina noi pe pământ, nu se compară cu Răstignirea. Și niciun alt miracol nu se compară cu Învierea.

- Ești atât de prost încât să crezi că a înviat?

- Credem de aproape două milenii sute de milioane de oameni.

- Înseamnă că nu l-au răstignit cum trebuie. Lucru de mântuială. Iar bagi mâna-n buzunar? Bă, ești de nelecuit.

- Vă rog să mă iertați.

- Te iert dacă-mi spui de ce ai rămas în România. De ce nu te-ai cărat la timp. De ce n-ai urcat în Trenul Regal când îți dădeai seama ce urma. Nu-ți dădeai seama?

- Locul meu e printre oamenii care suferă.

- Cine suferă în Republica Populară Română, nenorocitul? Cine, în afară de dușmanul de clasă? A, ie-te că te-ai dat de gol. Ai rămas printre cei care suferă, adică printre dușmanii de clasă. Merită să consemnăm și asta: „Recunosc că am rămas în R.P.R., ca să acționez împreună cu dușmanul de clasă”.

- În fața lui Dumnezeu toți suntem egali. Eu am rămas printre credincioși.